

La Esquella de la Torratxa

PERIÓDICH SATÍRICH,

HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI

DONAR, AL MENOE UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

RAFAEL CALVO.

Rey de la escena espanyola,
á tot son talent arriba;
si vol deleytar, cautiva;
si vol elevarse, vola.
Lo públich corra á sentirlo,
y no 's troba, al contemplarlo,
ni ab prou veu per aclamarlo,
ni ab prou mans per aplaudirlo.

LA DIADA DELS REYS.

Son las nou del vespre. En Quimet está ence-
nent lo puro, després d' haver sopat ab tota satis-

facció: la seva senyora juga ab una forquilla, mi-
rant al seu marit ab certa malicia: la criada va y
vè de la cuyna al menjador, desparant la taula y
dirigint també de tant en tant alguna mirada fur-
tiva al senyoret.

La senyora, deixant la forquilla:

—Quimet, ¿quín día es demá?

—Si vols que 't digui la veritat, no ho sè: aquest
any no tinch calendari.

—¡Ah, perillán! Prou que ho sabs...

—¡De veras!

—Donchs vaja, ja t' ho diré jo. Demá es lo día
dels Reys.

—¡Ah! ¿si? Me 'n alegro.

—Jo també. Perque suposo que 'm deurán por-
tar alguna coseta.

—¡Cá! No crech que hi passin per aquest carrè.

—Anèm, no siguis tacanyo. T' asseguro que si
no 'm portan res, tindrè un disgust.

—Bè, vamos. Farém de manera que no 'l tin-
guis.

—¿De debó? ¿Y qué 't sembla que 'm durán?

—¡No sè! Are sortiré y miraré si 'ls veig per
avisarlos.

—¡Ets la flor y nata dels marits! ¡Tè!... y ¡tè!

¡Xéch, xech! Un petò á cada galta.
Ell, aixecantse:

—Bueno. Avuy me 'n vaig sol: tú no surts, ¿oy?

—¡Es clá que no! Aixó de buscar als Reys es
cosa téva.

—Adèu, rateta del mèu cor...—

En Quimet se 'n va cap á la porta: la criada li
va al darrera per tancar y en veu baixa li diu:

—Senyoret... ¿y á mí que no 'm durán res los
Reys?

—¡Hola! ¿tú també pidolas?

—¡Psè! 'M sembla que... un obsequi, per petit que sigui...

—Tens rahò; t' ho mereixes tot... Ja hi pensarè.

Aquí se sent també un ¡xéch... xéch!

Si no son petons, ho semblan bastant.

La porta 's tanca, y en Quimet baixa murmurant entre dents.

—¡Si la mèva dona arribava á averiguar que aquesta mosseta....! En fi...

II

Lo carrer de Fernando está plé de gom á gom.

Per tot arreu se veuen senyals de la diada que s' acosta. Senyoras elegants carregadas de ninas, sabres y cascos; respectables papás amagantse sota la capa un caball, un velocípedo ó una cuyna; individuos de totas edats y sexos trasportant silenciosament capsas de soldats, banderetas y panderos.

En Quimet pensa també en lo compromís que acaba de contreure.

—Primer aném per la senyora.—

Y entra decididament en una botiga d' argenter.

—¿Quánt es aquest anell de brillants?

—Vuytanta duros. Li dich l' últim préu.

—¿L' últim de debó?—

Regatejant una estoneta, en Quimet acaba per endur-se'n l' anell, després de haver pagat setanta duros.

—Ara,—pensa al sortir de la botiga,—aném per l' altra.—

Y 's dirigeix al carrer de la Boquería.

Allí 'l negoci 's realisa més depressa. Un anellet de plaquè, tancat dintre d' un estuig elegantíssim, tres pessetas y bon profit.

—Vaja—diu en Quimet entre sí;—cada una pèl sèu cantò, crech que quedarán contentas.

III

Quan lo nostre home torna á casa son dos quarts d' una.

Lo vigilant li obra l' escala, y ell puja poch á poch perque ningú 'l senti. Es un marit de costums morigeradas, y vol evitar que 'ls vehins sapigan que retira á las mil y *quinientas*.

Se treu la clau del pis, la fica al pany, dona la volta ab tot cuydado y entra á dins.

Ningú l' ha sentit: ¡magnífich!

La senyora y la criada dormen pacíficament lo primer són.

En Quimet se dirigeix á palpentas al quarto de la minyona,—que á la quènta coneix perfectament,—busca 'l coixí del llit, l' alsa una mica, y, trayentse l' estuig de la butxaca, li coloca ab tota cautela.

—¡Bravíssim! ¡Aixó ha anat molt bè.—

Y caminant de puntetas, se 'n va á l' arcoba conjugal.

Allí fá la mateixa operació: treu l' estuig corresponent y 'l deixa ab tot cuydado sota 'l coixí de la sèva dona.

Terminada la cosa, 's despulla sense moure ruid y 's fica al llit. Ella ni siquiera s' ha despertat.

—¡Qué bè ha anat tot!—

IV

La nit ha passat: tocan las set del dematí y la minyona, que fa rato qu' está desperta, comensa á estirar los brassos, quan sent un cert xiu xiu en lo quarto del matrimoni. Son ell y ella qu' enrañonan.

La criada 's posa á escoltar.

—Quimet,—diu la senyora,—¿qué 't sembla si han passat los Reys?

—Probablement: á mí m' ha semblat qu' entravan aquí á l' arcoba y que t' aixecavan lo coixí.

—¡Ay! ¿si? Veyám... ¡Oy! ¡quin estuig més mono!

—Obral.

—¿Y ara? ¿qu' es aquesta porquería?

—¡Cóm s' entén porquería! Setanta duros me costa.

—Un anell de plaquè ab un tros de vidre?

Lo marit llensa una exclamació. Moments de silenci.

—¿Sabs qu' es aixó? Que l' argenter, al entregarme la capseta, s' haurá equivocat. Tant bon punt se fassi de dia, aniré á reclamar l' anell que vaig comprarli.—

Y mentres en l' arcoba passa tot aixó, la criada dins del sèu quarto s' está mirant y remirant ab éxtassis indescriptible lo magnífich anell de brillants que 'l sèu senyoret li ha regalat.

EPÍLECH.

En Quimet passa dugas horas al llit meditant lo millor partit que pot pendre.

Al últim, pesant ben bè totas las circunstancias, se lleva mal humorat, se vesteix sense rentarse la cara, se 'n va á casa del argenter y compra un altre anell del mateix préu que 'l de la nit anterior.

Y al entrar altra vegada en lo domicili conjugal, repeteix potser per miléssima volta:

—¡Setanta y setanta, cent quaranta!

A. MARCH.

1886.

Un altre any tenim á terra y un altre any que va pujant: si per cas res no s' esguerra será aquest un any brillant.

Lo sèu pare ab cosas raras ha estat un any dels tossuts; y com dels pecats dels pares los fills ne van geperuts, pot resultar qu' aquest *mano* tal volta més tossut qu' ell, lo que trobi xano-xano ho tiri tot al burdell.

Jo no ho sè; pro 'l sèu aspecte, ab tot y ser tant canalla, es d' un home de respecte que pensa, confía y calla.

Potser tindrà compassió ¡ay! de la desdítja nostra, quan d' aquesta situació vegi solzament la mostra.

No crech que permeti pas l' hi trenquin las oracions; ni sembla que 'l bordegás dugui malas intencions.

Si encare sent tant criatura, ja 'l tenim fentnos 'l *bot* sense admetre cap postura... me 'l miro capás de tot.

Quan comensi á aná á afeytarse y á fumá algun cigarret, no crech que deixi rifarse, ni que may begui á *galel*;

y quan més endavant sigui fet un home per la edat... no cal que ningú se 'n rigui, que será un home trempat.

Tal vegada més de quatre se 'n burlan de lo que dich, pero vindrá un dia ó atre que dirán:—«Es cert ¡jo 't flich!»—

¡Ah! Llavors qualsevol *bitxo* que sigui incrèdul com tants, se convencerà del ditxo de que 'ls petits se fan grans.

En aquella ocasió ansiada l' any aquest que neix y creix serà de la *flamarada*; serà un any... com ell mateix.

Tant si triga, com no triga, jo 'm penso que serà aixís: si no erro, bèn vingut siga l' any present vuytanta sis.

PEPET DEL CARRIL.

LOS REYS.

O millor dit: La diada dels Reys. Are vostés qui sab que 's creyan que anava á dir.

No síguin mal pensats. Se tracta de la diada de Reys, lo 6 de Jener de cada any.

Aquest dia y 'l dijous gras, son las festas que la canalla espera ab més dalé y celebra ab més alegría.

Y s' ho mereixen.

Cal confesarho. Tots hem sigut petits y á tots nos han agradat los Reys, encare qu' en lo present, ja grans, no 'ns satisfassan tant perque las aficions cambian ab la edat. Jo 'm recordo que sent canalla, un mes antes ja no parava ni deixava viure á ningú ab preguntas y més preguntas, enumerant las juguinas que volía que 'm portessin (que com es natural no m' hi posava per poch) y fent cartas y més cartas, que cap memorialista de la Vireyna n' ha fet tantas, perque cap me feya 'l pés, en vista de que are 'm descuidava de demanar un carro, un sabre ó un caball.

La vigilia era un dia de neguit, que ja ho deyan los de casa: ¡ni may que vinguessen los Reys! (Se véu qu' eran d' ideas adelantadas.)

Arribava 'l vespre y en acabat de sopar posava las sabatas al balcó y al llit desseguida. Aclucava 'ls ulls y quedava adormit.

¿Qué havia de somiar á la nit, més que juguinas? Me 'n veyá 'l balcó curull. Contemplava tot lo carrer banyat d' una llum clara y resplendent, corrian amunt y avall las cabalgatas, los criats dels Reys s' enfilavan pèls balcons... y aixó era una cosa que no m' agradava ¿per qué no s' hi enfilavan los Reys mateixos? Aixís si haguessen caygut ells s' ho haurían pagat. ¿A qué exposar á aquells pobres infelissos?... No cal dir que jo era 'l primer de despertarme de tots los de casa y ni s' hi veyá, que ja botava del llit y descals y tot corria al balcó.

—¿Ahont vás d' aquesta manera—'m cridava la mare desde 'l seu llit—¿qué vols agafar un dolor que tè 'n ressentis tots los dias de la tèva vida?

Peró jo ni menos la sentía.

—Desgraciat de tú que surtis fora al balcó.

Y jo contemplava las sabatas plenas desde darrera 'ls vidres, llensant tals crits y exclamacions, que despertava á tots los de casa.

De totas aquellas juguinas es inútil dir que, al cap d' un mes, ja no s' en cantava gall ni gallina.

¡Cóm cambian los temps! Are penso com los de casa que deyan: ¡ni may que vinguessen los Reys!

Jo he sentit á dir més d' una vegada als vells,

que al seu temps no 's gastava tant per semblant diada, puig que pagavan la festa 'ls esclopets, los turrans de neu, quatre nous y atmetllas y algun altra llaminadura.

Peró are ¡ay fillets! si lo que 's gasta casi fa por. ¡Es un excés! Las quincallerias fan lo gran negoci y, desde la luxosa botiga del carrer de Fernando fins al quinquillaire ambulante, vénen relativament tants juguets, que si 'ls vejessim reunits nos semblaría impossible que 'ls Reys pugan fè anar tanta juguina endoyna. ¿No troban que pèls Reys se gasta una mica massa? A mí 'm sembla que sí.

¿Y vostés que hi diuen?

BONIFACI MALCARAT.

LOS BALCONS VEHINS.

L pis del costat del nostre ja fa uns quants dias que hi viu una nena que, ab franquesa, m' agrada molt... ¡Quín perfil! ¡quina carona més fresca! ¡quina boca! ¡quín sorris!

No sè per qué se 'm figura que jo serè 'l seu marit.

Veyám... ara vaig á veure si es al balcó... ¡calla!... ¡sí! Probém d' entaular conversa: aixó es propi de vehins.

—Bon dia tingui, vehina...

(¡Hola! 'm saluda: seguim.)

Sembla que fa un sol molt maco...

(¡Magnífich! mira y sonriu:

no hi ha més, ¡li soch simpátich!)

¿Qué tal? ¿li agrada 'l nou pis?

—¡Psè! ¡com que ara es al principi!

—(¡Qu' es amable! ¡vaja, pit!)

¿Sab que desde ara aquest barri

será mil cops més bonich

de lo qu' era fa alguns dias?

—¿Per qué?—Perque vosté hi viu.

(¡Cóm riu! ¡rech que l' he fletxada!

Adetantémnos un xich...)

Si senyora, sí, no rigui;

may havíam vist per 'quí

una vehina tant mona.

—¿De veras?—Es tal com dich...

—¡Bah! ¡'m sembla que ho exagera!

—No senyora... (¡Ah! ¡soch felis!

La seva mirada indica

que la interesso... Insistím.)

¿Vol que li parli ab franquesa?

—Parli com vulgui, per mí.

—Pues desde ara li asseguro

que ab lo seu aire gentil

y ab aquests ulls tant graciosos,

ja ha fet desgracias per 'quí.

—Si que ho sento.—(¡Qu' es divina!

Nada, no 'm puch contenir:

li planto á boca de jarro.)

Ja veurá, aixó que li dich,

vol dir, parlant clá y en plata,

que jo...—¿Qué? vaji seguint.
 —Que jo á n' á vosté... la estimo...
 —No hi veig cap mal fins aquí.
 —¿Es dir que 'm dona esperansa?
 —¡Esperansa! ¿en quín sentit?
 —¡Vaja, bèn bè 's pot compendrel
 Vol dir que, pregantla un xich,
 ab lo temps tindrè la ditxa
 de darli 'l mèu nom...—Vehí,
 ho miro bastant difícil...
 ¡mentres me visqui 'l marit!
 —¡Cóm! ¿per ventura es casada?
 —Per ventura; molt bè ho diu:
 soch casada y... ¡ay, perdoni!
 sento plorá 'l nen petit...
 —¡Oh, dispénsim, vehineta!
 —De res; pássiho bè, vehí!

...
 —¡¡¡Es casada!!! ¡¡¡un nen li plora!!!!
 ¿Un? Potsè 'n tè quatre ó cinch...
 ¡Y jo que 'm creya...! ¡Macatxol!
 Com hi ha món... m' hi ben lluhit.

G. GUMÁ.

AGUINALDO.

Com prop dels Reys sempre hi ha gent interessada á comprometre 'ls, resulta que un patge dels famosos Melcior, Gaspar y Baltasar nos ha facilitat una llisteta dels regalos que portaren enguany als barcelonins y llegintla hi havem trobat entre altrás las apuntacions següents:

—A D. Francisco de P. Rius y Tauler.—Un manual pera la colocació de las *segonas* pedras.

—A D. Frederich Soler, mestre en gay saber, la inspiració per escriure una nova poesia titulada *Neguit d' autor*.

—Al sabi Filólech en Joseph Balari, un *goç*, ni xich ni *groç* y un caixetí de *ces* trencadas.

—Al poeta dramátich en Pere Anton Torres, un barco carregat de situacions, unas políticas ó del art de govern, altrás pera son govern en l' art.

—A D. Marian Aguiló «unes besseroles y unes regles segures per squivar disputes entre les persones sensates e les obcecades» car es greu dolor que 'ls germans no s' avinguen sobre coses tant falagueres.

—A D. Valentí Almirall un vagó de paciencias y un silló de corretja á fi y efecte de que que puga esperar assentat l' adveniment dels temps apocalíptichs.

—Al *Diari de Barcelona* un barómetro, porque está vist que 'l de la redacció va espatllarse fa molts anys senyalant *Mal tiempo* y «non es de sesudos homes facer reir á las gentes.»

—A D. Albert Llanas un quadro de costums que s' en dirá *Monólech de las sebas* y que també podría titularse: *Seba de monólechs*.

—Al aplaudit autor de comedias Sr. Arnau una hamaca porque s' hi puga gronxar, ja que está vist que *no tiene delito* d' escriure.

—A D. Angel Guimerá un pot de bromuro potássich pera sossegar son sistema nerviós y que no 's vegi amohinat per aquell continuo *terrabastall de tempestas* que á qualsevol altre ja l' hauría tret de tino.

—A cada una de las Academias barceloninas un despertador gran modelo, ab esclat de dinamita, per si es posible treure 'ls la son de las orelles.

—Al teatro del Liceo un empresari y als empresaris un teatro pera l' Opera.

—Al actor Sr. Calvo una perruca que li lluheixi 'l pèl, y al empresari Sr. Brugada una caixa de *peluconas*.

QUIÑONES.

Lo Liceo no sab com surtirse de la *Gioconda*, del *Mefistófeles* y del *Barco Fantasma*. Saludém al mestre Pomé que ha rescindit la contracta y pasém de llarch.

∴ Al *Principal* en Calvo ha alcançat grans triunfos ab *D. Alvaro ó la fuerza del sino*, *El vergonzoso en palacio* y *El Trovador*, obras las tres de la seva corda. De aplausos no 'n vulgan més... y de gent plé casi cada dia. Decididament, en Calvo es lo *Mascoto* de las empresas.

∴ La pessa de Aulés *Per no mudarse de pis* estrenada á Novedats per l' Associació de autors catalans es graciosa á tot serho, y fá encare de més bon veure, desde que la direcció de aquell teatro l' ha alleugerida ab notable tino. La semana próxima 'ns ocuparém de la comedia *No es tan fiero...* que vá estrenarse ahir vespre.

∴ A *Romea* anuncian l' estreno de la *Trompeta de la sal* de Aulés. ¡Quin desengany pèl pobre *Otger!*... En lloch de despedirlo la *trompeta de la fama*, 'l despedeix la *trompeta de la sal*.

∴ Al *Circo* ha comensat á funcionar una companyia de principiants. No hi tingut ocasió de veure als deixebles del Sr. Dimas; pero n' hi sentit á parlar bastant bè. En cambi de l' obra *La casa por la ventana... non raggionám*. L' encarregat de informarme vá dirme:—Sigui misericordiós. No hi tinch cap inconvenient. ¿Per qui s' han de guardar las obras de misericordia, sino per las obras dolentas?

N. N. N.

EPÍGRAMAS.

—Crech que fora un partit bó per tú, l' hereuhet Soteras; ¿que te 'n sembla Concepció? Es un óptich...

—Ay no, no: no 'n vull cap que fassi ulleras.
 M. M. C. DE GRANOLLERS.

De la Fé y de l' Esperansa sols desengany me n' he vist, y 'm dona un viure tant trist la Caritat, que ja 'm cansa. Ab aixó desenganyat deixo donas tant trapellas, y penso olvidarme d' ellas casantme ab la Caritat.

JENANI.

Digué en certa reunió una dama á un Sr. Conde. —Sè que vosté ha dit que jo perteneixo al *Demi-monde*.

Y digué l' interpelat —Aixó sí que no pot ser, algú m' haurá calumniat; jo may, senyora, he negat que vosté es del *mon enter*.

PEPET DE ARBUCIAS.

FOTOGRAFÍA DEL NATURAL.

—Tórniu á llegir, Mossén Baldiri.
 —«Una muchacha de resistencia desea servir á un sacerdote jóven. —Informarán en...»
 —Prou... ja me 'n recordo... demá hi passaré, á veure si farém fira.

D. Francisco (aquest número no sería complert si no parlavam d' ell) dias endarrera vá convocar á tots los artistas que han de pendre part en las obras del monument á Colón, encarregantlos molta activitat, per posar terme á l'obra que 'ls está confiada.

Está molt bè: 'ls artistas treballarán, si convè no 's ficarán al llit per acabar més prompte; pero ¿y les misses?

¿D' hont surtirán las misses?

¡Oh, si poguessen ferse 'ls monuments ab uns quants discursos!

Un eco de Nadal que recullo en un periódich de la situació:

La Noche Buena se viene,
 la Noche Buena se va;
 y nosotros nos iremos
 y no volveremos más.»

Aquest cantar es popular: Alarcon lo cita en un dels seus llibres més llegits y ja ho veuhem, los homes de la situació entre gall y turró 'l recordan.

¡Y nosotros nos iremos
 y no volveremos más!

Es molt cert... ¿Y donchs que 's figuravan?

Y després que digan que á la levítica ciutat de Vich no hi ha esperits satírichs de aquells que pican fondo.

A propòsit d' haverse concedit una gran créu al bisbe Morgades, vá apareixe un dibuix en una

de las parets dels claustros de la Catedral representant un Sant Cristó y al costat un bisbe ab la creu á la petxuga.

Dessota un lema que deya: «Ni l' un ni l' altre la mereixían.»

No hi ha remey: 'ls tinentes de arcalde conservadors no volen dimitir las varas que vá otorgarlos la passada situació.

—Home, fassin lo favor, diuhen alguns progressistas' que s' anyoran de anar pèl mon ab la vara ab borlas entre 'ls dits: are 'ns toca á nosaltres.

Y 'ls conservadors, responen:

—Deixinse de cansons; ¿no es en Cánovas 'l gran amich de 'n Sagasta? Donchs nosaltres 'ns fèm carrech de que som los grans amichs de don Francisco.

—Pero...

—Nada, nada; si volen varas fassinse toros y que 'ls piqui en Calderon. ¡Vostès ray que las portan tan grossas!

Y 'ls reys, ¿no 'ls han dut alguna cosa?

A mí res y ¿á vostés?

M' equivoco. A mí m' han dut un tomo de poesías. Al davant n' hi vá una de 'n Balaguer que comensa aixís:

Diuhen que los reys venen
montats en llurs caballs;
¡ay que no sé si venen,
si venen ó se 'n van!

Srs. de la *Renaixensa*, ja poden sucuar la ploma tot seguit y escriure un article... pero que piqui.

¿No saben lo que passa?

Lo conceller en cap ha privat als vigilants *nocturns* l' us de la barretina.

¡Aixó es un escandall que no 's veyá ni als temps de 'n Felip V!

Acaba d' establirse una gran fàbrica de bastons en la Ronda de Sant Pau. Es segons noticias, la primera que s' ha montat á Espanya.

Perque lo qu' es aquí fins are no 's coneixían sinó las fàbricas de *bastonadas*.

Pero aquestas funcionan desde Madrit.

Segons un qu' está enterat

de totas aquestas cosas,

dijous que vè ha de sortir

l' obreta **SOBRE LAS DONAS**,

divertida discussió

sostinguda per las plomas

de 'n *Fantástich* y en *Gumá*,

l' un defensant las senyoras

y l' altre, com de costum,

punxantlas en tota forma.

Diu que l' obra es de *mistó*,

que hi ha ingeni y bona sombra...

y otras cosas que veurán,

si, com suposo, la compran.

He llegit la circular sobre 'l joch publicada per D. Cayo. Lo nou governador se proposa perseguir implacable 'ls jochs de atzar ó de sort.

Home, D. Cayo: vosté va dir que atendría las indicacions de la premsa.

Vaja, donchs, jo li denunció l' existencia de un gran número de garitos, situats en la Rambla y

principals carrers de Barcelona. Tots jugan descaradament á jochs de atzar y de sort y fins tenen botiga oberta.

¡Alsa, home, comensi á fer tancar las administracions de loterías!

Dos anécdotas de músichs qu' espigolo en los periódichs.

Se tracta del tenor Mirate que va estrenar lo *Rigoletto* de 'n Verdi y que acaba de morir á Nápolis.

La famosa cansó *La dona é móbile* no figurava en la partitura, senthi afegida en los últims moments, de manera que ni l' orquesta va ensajarla, sinó qu' en l' acte de la representació van repartirseli 'ls papers. Mirate va estudiarla ab lo mateix Verdi, fentli jurar aqueix que no la cantaría ni la talarejaria davant de ningú fins á després del estreno.

La cansó va produhir tant gran efecte, que al primer vers ja 'l públich va rompre en estrepitosos aplausos.

••

Preguntava una senyora de Viena al gran Rubinstein si era cert que, á pesar de ser un artista tant eminent, cada día estudiava.

—Dos horas, senyora: dos horas cada día.

—Sembla impossible, va dirli la senyora. Un professor com vostè...

—Per aixó mateix. Si deixava un día d' exercitarme l' endemá jo m' ho coneixería: l' endemá passat m' ho coneixería vosté, y al día següent ja m' ho coneixería 'l públich.

Se seguía una causa per bigamia contra un pobre inglés, quan vá presentarse al tribunal en l' acte de la vista, una tercera dona, dihent que havia sigut enganyada per ell, y detrás de la tercera, una quarta, dihent lo mateix y després de la quarta una quinta.

—¡Pero infelís! ¿Quantas donas volías? vá exclamar lo president. ¿No 'n tenías prou ab una?

—Ab una m' hauría contentat, vá respondre 'l reo; pero, ay, Sr. Jutje, vá sortirme tant dolenta...

D. Ignasi (no 'm refereixo á n' en Fontrodona) anava angreixanse de tal manera que ja no cabía dintre la levita que li probava 'l sastre, y aixó que no feya encare una semana que li havia prè la mida.

Lo sastre torna á pèndreli la mida; talla un' altra livita molt ampla també y també en la proba resulta estreta.

—D. Ignasi, lo que passa ab vosté 'm sorprèn molt. ¡Vaya una manera d' engreixarse! Una de dos: ó 's planta ó 's busca sastre que, jo no puch vestirlo... Encare que crech que lo millor que pot fer es anar á ca 'n Gassó que li fassan un traje de goma.

Va un per llogar un pis y resulta qu' es un quint ab honors de sisè.

—May del mon, pendrà jo un pis tant elevat.

—Pero senyor, li replica l' porter ¿no ha reparat l' escala? La escala es tant suau que miris

tant si 'm vol creure com no; cada vegada que la pujo 'm fa l' efecte de baixarla.

Ella es molt lleugera.

Ell molt confiat.

Ja compendrán que 's tracta de un matrimoni.

Ella, etc., etc., etc.

Ell, no veu rès.

Y ella diu un dia al seu cusí:

—Sabs Arturo que casi no puch tenirme 'l riure al pensar la cara que farà 'l mèu marit lo dia del judici final?

—Pero, home, li observavan á un ministre. ¿Es posible que haja suscrit un decret concedint una condecoració á fulano de tal? ¿Que no sab quí es? Un llicenciat de presiri, un lladre reconegut. ¡Si no pot presentarse en lloch!

—¡Ja ho sabia!

—¿Ho sabia y apesar de tot lo condecora? Bah... bah... bah...

—Si: hi volgut veure si tindrà la barra de posársela.

Diálech conjugal:

—No surts avuy, Miquel?

—No.

—Donchs jo me 'n anirè.

—Espérat, Carolina, t'acompanyo.

—¿M'acompanyas? Donchs llavors me quedo.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA-CONVERSA.—*Ar-ma-ri-Ti-a.*
2. XARADA II.—*Lla-gos-ta.*
3. ANAGRAMA.—*Torta-Tarot.*
4. ENDAVINALLA.—*Paper.*
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Florençia.*
6. INTRÍNGULIS.—*Varas-Aras-Ras-As-S.*
7. GEROFLÍPICH.—*Qni navega molt s' exposa.*

XARADAS.

I.

Una vocal la primera,
part del cos humá la quarta,
un mal sol ser la tercera,
que fa patir á la Marta.
Prima-dos, noya galana,
quart-terça-dos una fruyta,
y la *Total...* apa cuyta
ho veurás á la *Campana.*

UN COLÉRICH.

II.

Quina *tres-dos-hu* que tè
la *tres-terça* de 'n Pasqual.
Sempre diu que los monárquichs
viuhen sens tenir *total.*

V. ERT.

ENDAVINALLA.

Sens jo no hi hauria reys
ni generals ni marquesos
ni pagesas ni pagesos
ni del embut certas lleys.

Jo may estich sense feyna
y so dins las pajareras
me tenen las bugaderas
y hasta es més: me tè la Reyna.

Per fi, lector te diré
que 'm tè 'l mariner que rema
qu' estich al mitj de la crema
y al final d' aquest papé.

PEPET D' ESPLUGAS.

SINONIMIA.

Ja 'us dich *Tot* que la Pilar
molt mala noya déu sè,
que sempre que á casa vè
may ab *tot* nos deixa estar.

UN DE LA VALL D' ARÁN.

CONVERSA.

—¿Ahont vas tant dejorn Martí?

—A Reus ab lo tren exprés.

—¿A veure algun malalt?

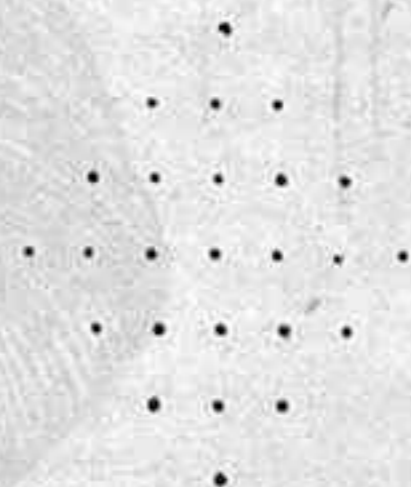
—Sí.

—¿Ta padrina?

—'Ls dos aquí
hem dit com se diu y qui es.

J. ASMARATS.

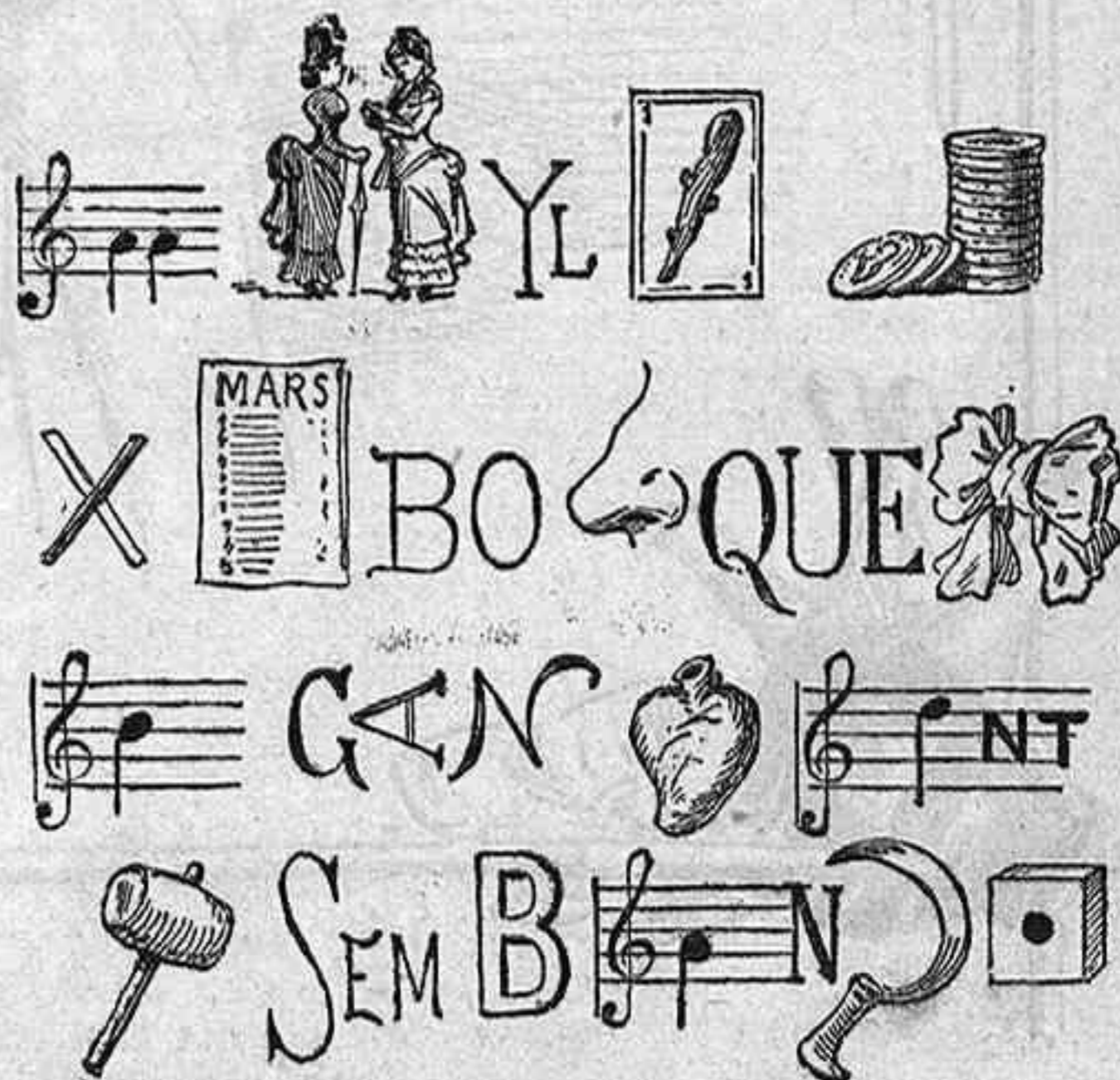
ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: tothom ne tè.—Tercera: á casa 'ls argenters.—Quarta: nom de dona.—Quinta: eyna de manyá.—Sexta: nom de dona.—Séptima: vocal.

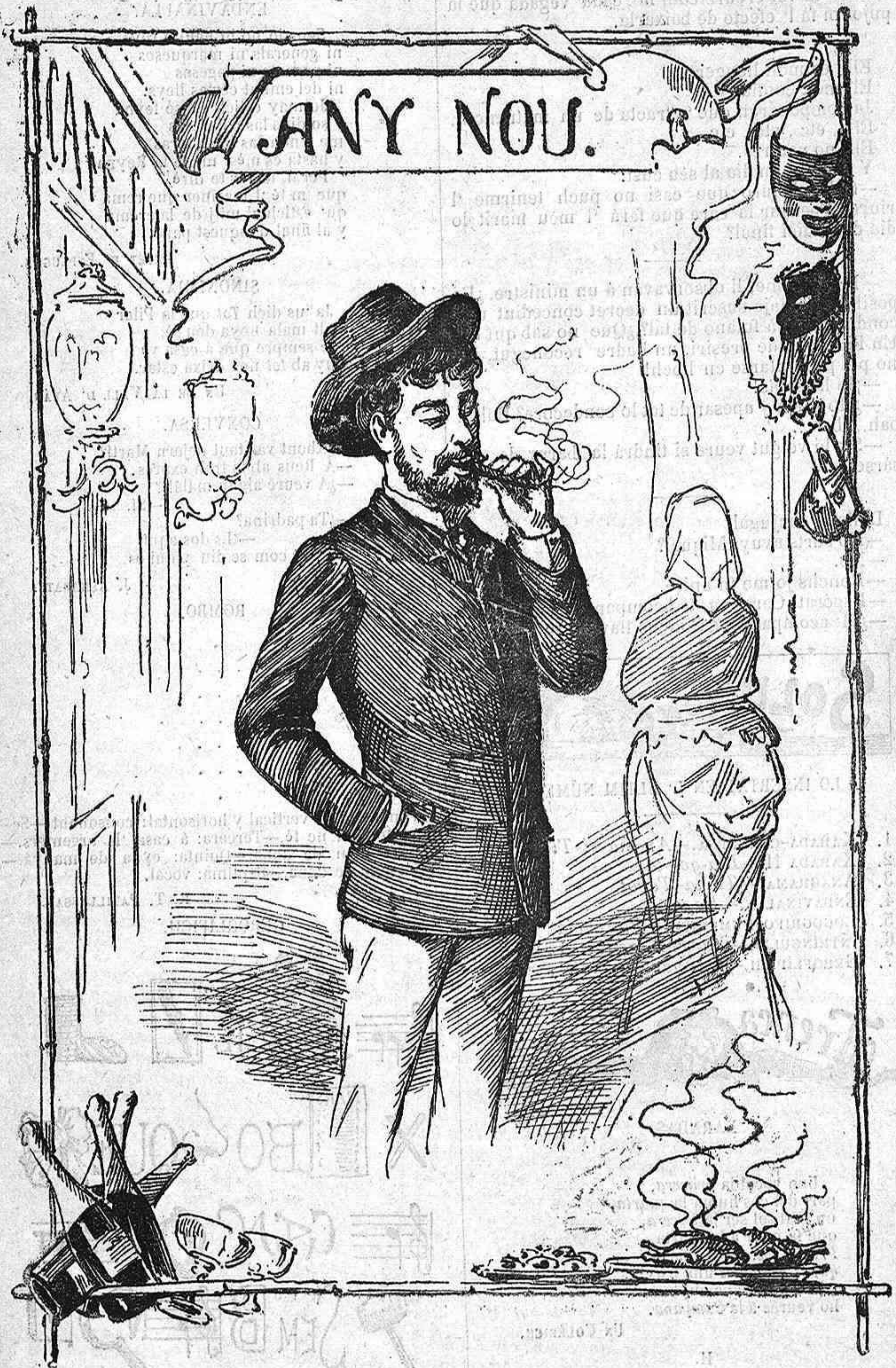
R. T. PATILLASSAS.

GEROGLÍFICH.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.

—¿Any nou vida nova? Tè rahó l' ditxo; jo procuraré divertir-me mes que l' any passat.